

Life is here, all alone at night in the center of the city¹

*By Eva Karaitidi*²

One of those wonderful things born incessantly in this city, something we don't always take notice of, was a stimulating [Athens] Biennale with well-known and lesser-known artists.

I was lucky enough to participate in a very special event that not only required the participation of the public, but also, unexpectedly, affected the core of our being. A young Athenian, Marialena Marouda, who works in the fields of theater and dance in Germany, invited us to something unusual and, to some, even disturbing: she asked us to walk alone, in silence, without cell phones or music, for 45 minutes in the area around Kotzia Square, when it was already dark.

Prior to the walk, she proposed some instructions: to take our time, to follow our desire and, most importantly, to focus on being aware. Being aware of our body (balance, weight, speed) but also of all our sensations, of how our shoes touch the ground, of what we hear around us, of what we see and think, of the feelings that can emerge, such as pleasure, fear, hurriedness, alienation, happiness or curiosity. Being aware of the living organisms that we would meet in our passing, of people, animals and plants. We were asked to be aware of the temperature, the light, the pollution, the streets, the cars, the buildings, the garbage and so on. In a word, Marialena Marouda set the guidelines for what she calls the map of walking poetics, since, on top of all this, she asked us to take notes on yellow post-its, which she handed out, and which we later would stick to a whole wall of the old stock exchange building... In short, we were given a highly complex task.

And so I went out, somewhat blasé, since it happens that I often traverse these areas. Only to realize that in fact I seldom saw and experienced as intensely as I did now. The lit Acropolis against a deep blue (almost black) sky; the book fair on Kotzia Square, which I crossed passionately and vigorously while listening to the sound of the soles of my feet on the ground; the friend I met outside Campo and whom I invited enthusiastically to join me; the smells of olive oil, sausages and cheeses on an ever lively Athinas Str.; the harmless, raving mad Pakistani firing sexual insults all day long; the lit Acropolis now against a black backdrop; yellow, white, light blue and orange lights; the humidity; a bouquet of Greek flags for sale on the sidewalk; the evening briskness caressing my face; pollution not at all disturbing; the eagerness to comprehend all that I see and hear, to share, to pass on that awareness, which distances me from all my worries and becomes an almost inexplicable flood of joy. How to describe such concentrated happiness arising from a common stroll? I felt like a child listening intently, free from thoughts about what was or will be, free from fear or criticism.

Afterwards we returned to our base, from now on the temple of art and poetry, and stuck our notes onto the self-made map, continuing to play, drawing lines with colored pencils, crossing our thoughts, affects and desires.

Carving them on an Athens now transformed, which is here, at once extremely familiar and alienating, constantly seductive and fascinating.

¹ Translated into English by Marialena Marouda.

² Eva Karaitidi directs the Publishing House "Hestia Publishers and Booksellers."

ΓΡΑΜΜΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΠΟΛΗ ΜΟΥ | ΤΗΣ ΕΥΑΣ ΚΑΡΑΪΤΙΔΗ*

Η ζωή είναι εδώ, ολομόναχοι τη νύχτα στο κέντρο της πόλης

Μέσα σε όλα τα ωραία που γεννιούνται ασταμάτητα σε τούτη την πόλη, που δεν τα παίρνουμε πάντα μυρωδιά, εμφανίστηκε και μια αναζωογονητική Μπενάλε με γνωστούς και λιγότερο γνωστούς καλλιτέχνες.

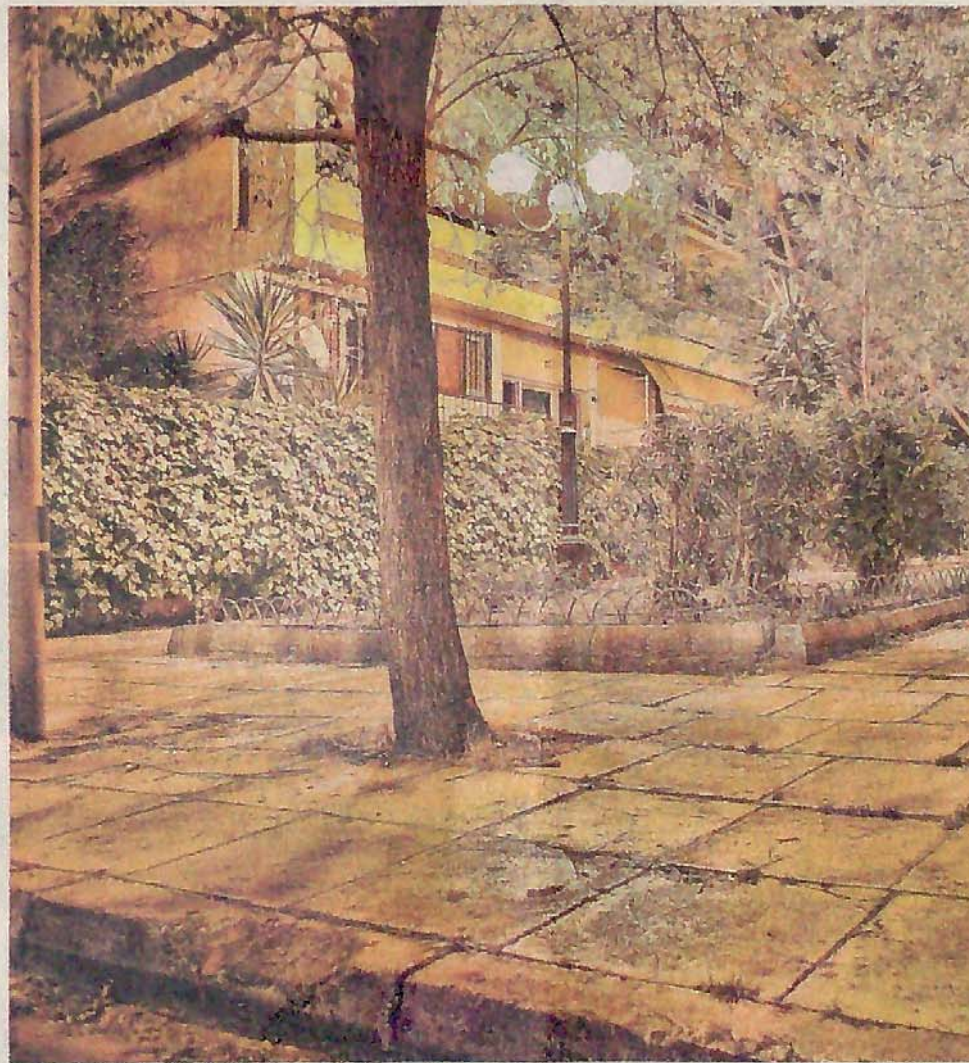
Είχα την τύχη να συμμετάσχω σε ένα πολύ ιδιαίτερο δρώμενο, που όχι μόνο προαπειτούσε τη συμμετοχή του κοινού, αλλά και επηρέασε απρόσμενα τον πυρήνα της ύπαρξής μας. Μια νεαρή Αθηναία, η Μαριαλένα Μαρούδα, η οποία ασχολείται με το θέατρο και τον χορό στη Γερμανία, μας προσκάλεσε σε κάτι παράξενο, για μερικούς και επίφοβο: μας ζήτησε να περπατήσουμε μόνοι μας, αμίλητοι, χωρίς κινητό ή μουσική, για 45 λεπτά στα πέριξ της πλατείας Κοτζιά, χωρίς το φως της ημέρας.

Προηγουμένως μας είχε προτείνει κάποιες κατευθύνσεις συμπεριφοράς: να μη βιαστούμε, να ακολουθήσουμε την επιθυμία μας, και, κυρίως, να επικεντρωθούμε στην παρατήρηση. Παρατήρηση του σώματός μας (ισορροπία, βάρος, ταχύτητα) αλλά και όλων των

Μια συνηθισμένη περιπλάνηση μετατρέπεται σε μια πρωτόγνωρη εμπειρία.

αισθήσεων, πώς ακουμπούν τα παπούτσια μας στο έδαφος, τι ακούμε γύρω μας, τι βλέπουμε, τι σκεφτόμαστε, όλα τα συναισθήματα που μπορεί να προκύψουν, ευχαρίστηση, φόβος, βιασύνη, αποξένωση, χαρά, περιέργεια. Παρατήρηση των ζωντανών που θα συναντήσουμε στην περιδιάβασή μας, ανθρώπους, ζώα, φυτά.

Παρατήρηση της θερμοκρασίας, του φωτός, της ατμοσφαιρικής ρύπανσης, των δρόμων, των αυτοκινήτων, των κτιρίων, των σκουπιδιών κ.λπ. Η Μαριαλένα Μαρούδα έθεσε, με δυο λόγια, τους κανόνες αυτού που αποκαλεί ποιητικό περιπατητικό χάρτη, αφού, μαζί με όλα αυτά, μας ζήτησε επιπλέον να κρατούμε σημειώσεις

Νυχτερινή όψη αθηναϊκής συνοικίας, θα μπορούσε να είναι σκηνικό από αστυνομικό μυθιστόρημα. Λεπτομέρεια φωτογραφίας του Simon Geddes.

στα κίτρινα post-it, που μας μοίρασε και που θα επικολλούσαμε με την επιστροφή μας συνδυαστικά σε έναν ολόκληρο τοίχο του πρώην κτιρίου του χρήματος... Κοντολογίς, μας ανέθεσε μια περιπλοκή εργασία.

Βγήκα λοιπόν, κάπως μπλαζέ, αφού συμβαίνει να διασχίζω τακτικότερα αυτές τις περιοχές. Για να ανακαλύψω ότι ελάχιστα έβλεπα και αντιλαμβανόμουν έως τώρα τόσο έντονα.

Η φωτισμένη Ακρόπολη σε φόντο μπλε βαθύ (σχεδόν μαύρο...), το παζάρι του βιβλίου στην Κοτζιά, που το διέτρεξα με ορμή και πάθος ακούγοντας τις σόλες μου στο δάπεδο, ο φίλος που συνάντησα έξω από το Camp και που προσκάλεσα με ενθουσιασμό, οι μυρωδιές του λαδιού, των αλλαντικών και των τυριών στην ολοζώντανη Αθηνάς, ο άκακος, θεότρελος Πακιστανός που εκτοξεύει σεξουαλικές βρισιές ολημερίς, η φωτισμένη Ακρόπολη σε κατάμαυρο τώρα φόντο, φώτα κίτρινα, άσπρα, γαλάζια, πορτοκαλιά, υγρασία, οι προς πώληση γαλανόλευκες σε σχήμα μπουκέτου πάνω στο πεζοδρόμιο, η δρο-

σιά καταπρόσωπο, διόλου ενοχλητικό καυσαέριο, μια ορμή να κατανοήσω ό,τι βλέπω και ακούω, να μοιραστώ, να διαδώσω πως η συνειδητή παρατήρηση με απομακρύνει από τις έγνοιες, γίνεται πλημμυρίδα χαράς σχεδόν ανεξήγητη.

Πώς να περιγράψεις τόση συμπυκνωμένη ευτυχία από μια συνηθισμένη περιπλάνηση; Ένα παιδί που αφουγκράζεται, χωρίς σκέψεις για το πριν και για το μετά, χωρίς φόβο, χωρίς κριτική.

Υστερα επιστρέψαμε στη βάση μας, στον εφεξής ναό της τέχνης και της ποιητικότητας, και κολήσαμε τα χαρτάκια μας εξακολουθώντας να παίζουμε, τραβώντας γραμμές με ξύλινα κραγιόνια στον επιτοίχιο και αυτοσχέδιο χάρτη, διασταυρώνοντας τις σκέψεις, τα συναισθήματα και τις επιθυμίες μας.

Χαράζοντάς τα σε μια άλλη Αθήνα, που είναι εδώ, δική μας και ξένη, μονίμως προκλητική και ερωτεύσιμη.

* Η κ. Εύα Καραϊτίδη είναι υπεύθυνη των εκδόσεων «Βιβλιοπωλείον της Εστίας».